

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça del Mercat, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon i Fax: (971) 72 07 63.

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTORA: Assumpció Maresma.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (Cap de redacció), Vicent Lafora, Joan Morales, Ignasi Pellicer, Rafa Gil (Fotògraf) i Lola Carrasco (Secretària de redacció).

REDACCIÓ BARCELONA: Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu (Secretària de redacció).

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: Francesc Robert (Andorra), Ismael Belda (Alacant), Pere Codonyan (Perpinyà), Judit Casaprima (Lleida).

RUBRIQUES: Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Vicent Partal, J. J. Pérez Benloch, Ferran Torrent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes, S. Alcalà, A. Alfaro, Ll. Bonada, F. Bueno, F. de P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, R. de la Calle, A. Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, X. Fuster, C. Gàmez, J. L. Guarner, D. P. Grau, A. Guasch, J. M. Jativa, J. M. Llu-ró, J. Mari, X. Mínguez, J. F. Mira, J. Morell, J. Oleaque, M. Ollé, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, M. Vicent, E. Vizcarra.

COL·LABORADORS GRÀFICS: S. Llosà, J. Morera, V. Navarro, D. Orri i C. Puértolas.

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Rosa Serrano (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (Cap de publicitat), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Josep Agustí i Jem Cabanes (Correcció lingüística), Lina Casanovas (Maquetació), Rosanna Puchades (Textos).

DISSENY: Enric Satué.

TRACTAMENT ELECTRÒNIC D'IMATGES: Eina Edicions, SL.

FOTOMECÀNICA: Añón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V-853-1984.

Control difusió:

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electrònic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El regidor afusellat

La polèmica sobre la definició museogràfica i la fixació històrica de les col·leccions del futur Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACB) ja no recorda una civilitzada polèmica d'estil anglosaxó. És una guerra de conceptes ideològics. I Oriol Bohigas, regidor de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona, hi arrisca el tot o el res: la concreció d'una política cultural amb voluntat d'articular els grans projectes museístics que les forces rectores —lleugi institucionals— de la capital de Catalunya tenen pendent des de fa gairebé un segle. Si li ho impedeixen, dimitirà. Va fort, i, abans que l'imponent deute municipal faça inviable l'assentament de noves infraestructures, Oriol Bohigas voldria definir, sobre l'espai arquitectònic del MACB, un *nou ordre cultural* que vehiculi el paper estratègic de les administracions catalanes en la definició de les prioritats culturals de Barcelona tot reforçant la presència, incisiva i dirigent, dels seus principals responsables en els àmbits d'intervenció que, fins ara, s'havien descuidat a causa de l'enrairat clima de *guerrilla* partidista que s'havia ensenyorit dels caps pensants de l'Ajuntament i la Generalitat. Oriol Bohigas ha despatxat els rituals sectaris per restablir la coordinació institucional en els paràmetres ordenadors i moderns construïts per la Mancomunitat, la Generalitat Republicana i els grans prohoms de l'Ajuntament barceloní els primers decennis d'aquest segle.

Tot plegat, excessiu. L'estada de Bohigas a l'ajuntament pot tenir els dies comptats. Ha jugat tot sol. Mentrestant, els empresaris de la ciutat han fet pinya contra un home que vol reduir la influència d'aquest petit segment de ciutadans autoinstituit en societat civil. Bohigas no es creu l'esperit neoflorentí d'una burgesia atrinxerada en la indescriptible certesa que la seua contribució a la Barcelona olímpica obliga l'Ajuntament a cedir-los el MACB encara que això implique reduir els polítics a tètrica ornamentació floral i convertir l'autoritat institucional en ridícul paper mullat. Així que s'ha ofert a cremar-se en el foc contemporani esperant que Pasqual Maragall decidisca el final de la guerra. L'alcalde, en canvi, sembla prioritzar un compromís amb els empresaris barcelonins que dinamitzaria els principis bàsics del catalanisme en el terreny

cultural i el convertiria en síndic personal dels interessos d'uns quants amics a qui deu alguns favors massa grossos. Bohigas pot ser un luxe prescindible, afusellable. Però les línies mestres de la seua política cultural són acció de govern. Negar-les és negar al socialisme català la seua quota de participació en un projecte global de país. Si algun dia Maragall vol disputar la Generalitat a CIU, faria bé de recordar-ho.

Més enllà de Montpeller-Barcelona

Els governs espanyol i francès —reunits a la ciutat occitana d'Albi— han anunciat la seua intenció de completar la connexió fèrria d'alta velocitat entre Montpeller i Barcelona l'any 2002. Es, evidentment, una bona notícia perquè significa la confirmació definitiva que el TGV entrarà a l'estat espanyol pel Mediterrani i no per l'Atlàntic. Però l'anunci franco-espanyol no és, ni de bon tros, plenament satisfactori.

En primer lloc per la data: la Generalitat de Catalunya ja fa temps que ha acabat l'estudi del projecte del tram entre Barcelona i la frontera, i fins i tot ha fet la reserva dels terrenys; això vol dir que amb una mínima aportació econòmica del govern central la línia es podria començar a construir demà mateix i acabar-se el 1999. En matèria de terminis, s'ha demostrat que els governs espanyol i francès no tenen tanta pressa com l'executiu català.

I en segon lloc, l'acord d'Albi no representa cap avanç en la resolució d'una qüestió fonamental per a la nostra àrea econòmica: la continuació de la línia pel corredor mediterrani, ja siga per fer-la arribar fins a Alacant o simplement per enllaçar Barcelona i Madrid per València en lloc de per Saragossa. El govern espanyol ja ha deixat molt clar que ho vol fer per Saragossa, però fins l'any 2002 hi ha temps per fer-lo canviar d'opinió. Cal, doncs, una acció coordinada a nivell econòmic i institucional entre el Principat i el País Valencià. L'acord entre les Cambres de Comerç de València, Barcelona i Perpinyà del passat dia 17 és un primer pas important i de gran càrrega simbòlica. Esperem que les nostres institucions —i especialment, les dues Generalitats— comencen a respondre al mateix nivell.

